

1. maj-tale

LO's næstformand, Lizette Risgaard

Kender i myten om humlebien?

Det er en sejlivet myte, at humlebien i virkeligheden ikke kan flyve – at den trodser fysikkens love.

At den flyver, fordi den simpelthen ikke ved, at det burde være umuligt, fordi dens store vægt og små vinger burde holde den på jorden.

Men vi har alle set en humlebi flyve, så vi kan med sikkerhed sige, at den flyver.

Mange økonomer sammenligner den danske velfærdsstat med en humlebi.

For ligesom humlebien burde en stor tung velfærdsstat heller ikke kunne holde sig flyvende, som et af verdens rigeste lande.

Det er de samme økonomer, som påstår, at der ikke er råd til velfærd, at den offentlige sektor skal beskæres, og at lønnen skal holdes i ro for at styrke konkurrenceevnen.

De samme økonomer, som siger, at vi ikke længere er et af verdens rigeste lande, og at vi ikke længere kan købe hele verdenen.

De sorte skyer har længe trukket sig kraftigt sammen om Danmark.

Vi må prioritere.

Kræve mindre og yde mere.

En langvarig økonomisk krise har fået os alle til at acceptere nye tider og lært os nødvendigheden af reformer, som skal ruste os til fremtiden.

I LO-fagbevægelsen er vi klar til at sidde med ved bordet, tage ansvar og bevise, at humlebien kan flyve.

Forstærke troen på, at velfærdsstaten fortsat kan udbrede sit sikkerhedsnet under Danmark.

Spørgsmålet er ikke, om humlebien kan flyve – spørgsmålet er, hvorfor den gør det?

For hvorfor arbejder vi, hvis det ikke kan betale sig?

Hvorfor er vi villige til at arbejde mere, for at sikre velfærd til alle, hvis vi har nok i os selv?

Og hvorfor er vi villige til at prioritere benhårdt i velfærdsydelse, som traditionelt har været betragtet som universelle?

- Det gør vi, fordi vi ved, at vi skal arbejde for at kunne betale.
- Fordi vi ved, at når vi løfter den enkelte, bliver det ikke på bekostning af fællesskabet.
- Og fordi vi ved, at vi i fremtiden ikke har råd til det hele, men at vi fortsat ønsker et samfund, som kan tage hånd om de svageste og styrke de stærkeste.

Lighed, fællesskabet og velfærd og er uden tvivl medvirkende til at humlebien flyver.

En samlet indsats, stærke faglige organisationer, social sikring, arbejdsglæde og den danske model får humlebien til at flyve endnu højere.

Kære venner.

Denne tale skal ikke kun være den store fortælling om den danske velfærdsstat.

I dag skal vi starte med at glæde os.

Glæde os over at solen skinner.

Glæde os over at kalenderen endnu en gang er landet på 1. maj,

Og til sidst skal vi glæde os over, at Danmark igen kan prydes med røde faner under en rød regering!

Lad os være enige om én ting:

Det politiske fundament, vi står på nu, er langt mere solidt, end det skælvende fundament, vi har stået på de sidste 10 år!

Men ... Selv om vi står styrket, har vi stadig mange udfordringer foran os.

Mere end 160.000 står uden arbejde.

Alle har de en unik historie – men fælles for dem er, at de intet job har at stå op til i morgen.

Det er mennesker, som i allerhøjeste grad er påvirket af den økonomiske krise, manglende vækst, og lukning af virksomheder.

Ja. Vi befinder os i en tid:

- Hvor fyringer er blevet dagligdagskost
- Hvor vi alle kender en eller flere, som søger job – ofte forgæves
- Og hvor alle frygter at blive den næste i arbejdsløshedskøen.

Danmark har brug for vækst, arbejdspladser, uddannelse og en investering i vores fælles velfærd.

Det bliver vores opgave at sikre det.

Vi skal sikre arbejde til alle.

Vi skal sikre vores velfærdsstat, så vi fortsat kan have gode hospitaler, daginstitutioner, skoler og ældrepleje.

Og vi skal sikre, at de som står uden for arbejdsmarkedet, får en værdig behandling og bliver en aktiv del af samfundet og fællesskabet.

Kære venner.

Det er en spændende tid vi går i møde.

Spændende, fordi det er tid til forandring,

Spændende, fordi fagbevægelsen sidder med ved bordet,

Og spændende, fordi fundamentet til Danmarks fremtid støbes de næste uger.

Som I ved, er de kommende trepartsforhandlinger lige om hjørnet.

Lad mig starte med at slå fast, at trepartsforhandlinger ikke blot er et redskab i den danske model, som kan bruges til at udvikle vores arbejdsmarked.

Tidligere tiders trepartsforhandlinger har haft massiv indflydelse på den danske velfærdsstats fremtidssikring og alle lønmodtagernes arbejdsliv.

Under Schlüter-regeringen i 80'erne sikrede vi arbejdsmarkedspensionerne. Det gav vores medlemmer muligheden for at gå en tryk alderdom i møde. En mulighed, som forrige generationer kun kunne drømme om.

Under Fogh-regeringen i 00'erne sikrede vi en kvalitetsreform af den offentlige sektor og en massiv investering i efteruddannelse.

De kommende trepartsforhandlinger vil være lige så afgørende for fremtiden.

Det er ved disse trepartsforhandlinger, vi skal indgå en samfundsoverenskomst.

En samfundsoverenskomst, hvor vi forpligter hinanden til at løfte i flok, og hvor vi står sammen om den vision, som skal bringe Danmark stærkt og sikkert ind i fremtiden.

Hvad er formålet med trepartsforhandlingerne?

Vi skal skabe brede visionære løsninger, som skal bære Danmark igennem krisen, uddanne lønmodtagerne imødekomme udfordringen med, at vi bliver flere og flere ældre.

Vi skal sikre fri og lige adgang til uddannelse og efteruddannelse.

Vi skal give vores unge en fremtid og en billet til fællesskabet og bekæmpe den stigende ungdomsarbejdsløshed.

Vi skal iværksætte et opgør med den stigende arbejdsløshed og se nærmere på, hvordan vi bedst får de arbejdsløse tilbage i arbejde.

Sidst, men ikke mindst, skal vi styrke den danske model og bekæmpe social dumping.

Nok om trepartsforhandlinger.

Jeg har et andet emne, der ligger mig meget på sinde. Social dumping.

Lad mig starte med at sige dette:

Arbejdere fra andre lande er velkomne i Danmark.

Men det er en forudsætning, at de arbejder på vilkår, der ikke udsætter vores medlemmer for unfair konkurrence.

Det skal ske på lige vilkår.

Det skal ske på danske løn- og arbejdsvilkår.

Jeg vil gerne slå én ting fast i dag:

Jeg forstår danskernes frustration over den stigende andel af udenlandsk arbejdskraft.

Jeg forstår de danske chauffører, som magtesløse kan se til, mens deres gamle chefer hyrer baltiske chauffører.

Jeg forstår de mange håndværkere på byggepladserne, der er blevet fyret på grund af besparelser, for derefter at være vidne til, at chefen hyrer tyske eller polske arbejdere.

Heldigvis er fagbevægelsen og regeringen enige om, at social dumping ikke kun et arbejdsmarkedsproblem.

Det er et problem, som vedrører hele samfundet.

Et problem, som mere end noget andet udfordrer den danske model!

Vi skal stoppe social dumping.

Det gør vi ved:

At arbejdsgiverne tager ansvar for, at deres virksomheder overholder overenskomsterne – og frem for alt så skal de stå inde for, at deres underleverandører også overholder danske overenskomster.

Det gør vi ved:

At regering og folketing sikrer, at der kommer styr på registrering, at RUT-registeret fungerer og bliver brugervenligt, så vi kan bruge det i arbejdet med at tegne overenskomster.

Og det gør vi ved:

At der afsættes midler til særlige kontrolenheder med ekspertise fra SKAT, arbeidstilsyn og politi.

Jeg tror på en fremtid, hvor arbejdsgiverne og fagforeningerne stadig kan aftale løn- og arbejdsvilkår i Danmark.

Jeg tror på en fremtid for små virksomheder, som – hvis de overholder reglerne – også kan drive forretning.

Og jeg tror på en fremtid, hvor vi slås for fællesskabet.

For lige vilkår for arbejderne – danske såvel som udenlandske.

Kære venner.

Jeg er ved at være ved vejs ende. Men jeg vil blot slutte med følgende ord: Det er nu, vi skal forandre Danmark,

Det er os der går forrest. Jeg håber vi kan gå sammen i fællesskab og i solidaritet med hinanden.

Tak fordi jeg måtte komme. Tak fordi I vil lytte til et LO-medlem.

Og tak fordi I fejrer 1. maj og husker dagens betydning.

God 1. maj!